

Arrest

nr. 341 803 van 24 februari 2026
in de zaak RvV X / IX

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten D. ANDRIEN en J. PAQUOT
Mont Saint-Martin 22
4000 LIÈGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 25 januari 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 december 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 december 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 januari 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat E. DARESHOERI *loco* advocaten D. ANDRIEN en J. PAQUOT.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 22 juni 2020 als niet-begeleide minderjarige België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 30 juni 2020 om internationale bescherming. Op 22 december 2022 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

“A. *Feitenrelaas*

U, S. S. (...) (*2004), verklaart over de Afghaanse nationaliteit te beschikken. U bent Pashtou en soennitisch moslim. U bent afkomstig uit het dorp Braqa, gelegen in het district Tagab van de provincie Kapisa. Hier woonde u samen met uw ouders en twee jongere broers. Uw oudere zus is gehuwd en woont met haar echtgenoot apart in het dorp. U ging nooit naar school, maar volgde voor drie of vier jaar koranlessen in de moskee. Verder hielp u uw vader op de velden en in de boomgaarden.

Nadat u zo'n drie of vier jaar lessen volgde in de moskee zei de mullah u dat u ver gevorderd was en groot genoeg geworden was om uw lessen verder te zetten in de madrassa. U en uw familie gingen hiermee akkoord, waarna u begon met de lessen in de madrassa. U zag vaak dat de taliban jongens mee namen, maar u had geen idee waarom of naar waar. Op een dag, na ongeveer twee weken les, werd uw naam afgeroepen. U werd meegenomen naar een soort gevangenis in Laghmanai. U kreeg een rondleiding en daarna werd er uitgelegd hoe jullie wapens moesten gebruiken. Het werd laat in de namiddag, waarna u terug naar huis mocht gaan. De volgende dagen werd u telkens meegenomen naar Laghmanai. Na zes dagen viel het uw vader op dat u zich niet goed voelde. U vertelde wat er gebeurd was en uw vader zei niet meer naar de madrassa te gaan. Vervolgens ging uw vader naar de mullah van de moskee, daar hij diegene was die u aangespoord had om naar de madrassa te gaan. Er ontstond ruzie tussen uw vader en de mullah, die een lid van de taliban bleek. De volgende dag kwamen de taliban naar uw huis. Uw vader legde uit dat zijn zoon te jong was om te vechten, maar de taliban wilden dit niet horen en zeiden dat zij beslisten wat ze deden. Toen uw vader hierna opnieuw weigerde om u naar de madrassa te sturen, begonnen de taliban uw vader te slaan. U kwam tussenbeide en vroeg om uw vader met rust te laten. Vervolgens begonnen twee gemaskerde talibanleden u te slaan op uw voet met een ijzeren buis of kabel en namen ze u mee. Ze hielden u de hele dag vast en 's avonds zeiden ze om terug naar huis te gaan. Ook zeiden de taliban nog uitdrukkelijk dat u de volgende dag moest terugkomen, anders zouden ze u opnieuw komen meenemen uit uw huis of onmiddellijk doodschieten. U ging naar huis en de volgende de dag naar de madrassa. Dit bleef zo voor een week doorgaan, telkens ging u naar de madrassa en terug naar huis. Na die week kwam u thuis en zag u uw vader klaarstaan samen met uw schoonbroer en uw moeder die in tranen was. U moest onmiddellijk vertrekken en werd naar de plek van het openbaar vervoer gebracht. Zo werd u verder naar Tamir en Kabul vervoerd en vervolgens richting Kandahar en Nimruz.

U verliet Afghanistan in de maand mizan (omzetting westerse kalender: september/oktober) en reisde in iets meer dan anderhalf jaar via Iran, Turkije, Griekenland, Macedonië, Servië, Bosnië, Hongarije, Tsjechië, Slovakije, Polen, Duitsland en Frankrijk naar België, waar u aankwam op 22 juni 2020. U diende hier een verzoek om internationale bescherming in op 30 juni 2020, als niet-begeleide minderjarige. Tijdens de procedure werd u meerderjarig. Toen u in Iran was hoorde u dat de taliban na uw vertrek nog opnieuw naar uw familie kwamen. Er ontstond opnieuw ruzie met uw vader en hij werd terug geslagen. Ook namen ze uw schoonbroer mee daar ze ontdekten dat hij u hielp vertrekken. Bij terugkeer vreest u gedood te worden of ingelijfd te worden door de taliban.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten voor: de taskara van uw vader (kopie), een medisch attest dd. 6/07/2020 omtrent de littekens op uw rechterbeen (origineel) en een mail van het Rode Kruis om uw afspraak te bevestigen met de dienst 'Herstel van familiebanden' (kopie).

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat de Dienst Vreemdelingenzaken op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel was dat er in uw hoofde, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden konden worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u in het kader van de behandeling van uw verzoek door DVZ steunmaatregelen verleend. Meer bepaald werd er u een voogd toegewezen die u bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde medewerker; en heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van uw voogd die in de mogelijkheid verkeerde om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen.

Het Commissariaat-generaal is na grondige analyse van het geheel van de elementen in uw administratief dossier echter van oordeel dat er onvoldoende concrete aanwijzingen aanwezig zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan blijken die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt. In dit verband moet er immers op worden gewezen dat u intussen meerderjarig bent.

Bijgevolg werden er u geen verdere specifieke steunmaatregelen verleend nadat uw verzoek aan het Commissariaat-generaal werd overgemaakt, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van uw verklaringen, van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst en van alle elementen uit uw dossier, dient te worden vastgesteld dat u onvoldoende gegevens of elementen heeft aangebracht op basis waarvan ten aanzien van u kan worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 §2 van de Vreemdelingenwet.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban of opnieuw ingelijfd te worden zoals ze voor uw vertrek probeerden. Het Commissariaat-generaal (CGVS) meent echter dat u er niet in slaagt deze vrees aannemelijk te maken doorheen het persoonlijk onderhoud.

Allereerst is het ten zeerste merkwaardig dat u zolang lessen bleef volgen in de moskee en vervolgens ook nog eens naar de madrassa ging, terwijl uw familie geenszins akkoord ging met het gedachtengoed en de acties van de taliban. Zo volgde u drie of vier jaar koranlessen in de moskee en werd er telkens na het gezamenlijk gebed gepreekt omtrent jihad (CGVS, p.21). Als deze alarmbel nog niet voldoende was, ging u vervolgens met toestemming van uw familie les volgen in de madrassa, die opnieuw volledig in handen was van de taliban en vanwaaruit jongens werden meegenomen door hen. Het tart echter alle verbeelding dat u en uw familie akkoord waren dat u dagelijks naar een instituut zou gaan waar jongens gerekruteerd werden. Zo was het een algemeen geweten gegeven dat jongens uit die madrassa werden ingezet in de strijd van de taliban (CGVS, p.20). U vertelde zelf over jongens uit uw madrassa die om het leven kwamen in een gevecht aan de frontlinie zo'n drie tot vierenhalf jaar geleden. Het is dan ook allesbehalve aannemelijk dat u naar deze madrassa begon te gaan met dergelijke informatie in het achterhoofd. Waar u nog aanhaalt dat uw ouders dachten dat u nog veel te jong was om meegenomen te worden (CGVS, p.20), dient bemerkt te worden dat deze verklaring allesbehalve afdoende is. Indien u zou blijven les volgen in de madrassa zou er immers een bepaald moment komen waarop u wel oud genoeg was, en hoogstwaarschijnlijk zou u niet concreet op de hoogte zijn wanneer dit moment zich zou voordoen. Op die manier zou u nog steeds het risico lopen om op een gegeven moment meegenomen te worden. Dat er bijgevolg geen enkele voorzorgsmaatregelen genomen werden en u zomaar in deze madrassa les bleef volgen terwijl uw familie ten allen tijde wilde vermijden dat u zou meegenomen worden, is allermist geloofwaardig.

Verder wordt er zowel door de taliban als door uw familie weinig gehandeld naar gelang het dreigende en gedwongen karakter van de rekrutering van de taliban. Zo mag u, nadat u alles vertelde aan uw vader, niet langer naar de madrassa gaan, maar worden er verder geen enkele beschermings-maatregelen genomen ten aanzien van u en uw familie. Ook bleef u gewoon thuis (CGVS, p.23). Nochtans gaat uw familie op dat moment in tegen de taliban met deze ostentatieve afwezigheid, waaraan zeker enig risico verbonden is. Dat u bijgevolg gewoon verder in het dorp blijft zonder na te denken over de gevolgen of enige beschermende maatregelen te nemen, doet bevreemdend aan. Naast het feit dat u tegen de schenen schopt van de taliban met uw afwezigheid, gaat uw vader daarbovenop ook nog eens discussiëren met de mullah van de moskee, die op zijn beurt ook lid is van de taliban. Het doet echter de wenkbrauwen fronsen dat uw vader zijn beklag gaat doen omtrent de werking van de taliban tegen iemand die zich duidelijk achter deze werking schaaft. Zo is de mullah aangesloten bij de taliban en stuurt hij leerlingen door van de moskee naar de madrassa. Wat uw vader dan ook wenste te bereiken, blijft een groot vraagteken. Ook brengt hij zichzelf en zijn familie louter in de problemen hiermee. Dat uw vader hier geenszins bij stil zou staan hebben, is weinig aannemelijk.

Ook de volgende handelingen van de taliban houden geen steek. Zo komen ze naar uw huis en nemen ze u mee, maar mag u diezelfde avond doodleuk terug naar huis (CGVS, p.23). Nochtans zijn de taliban op de hoogte dat u en uw familie niet akkoord gaan met uw rekrutering en hun gedachtengoed. Dat ze u bijgevolg opnieuw uit handen geven en de mogelijkheid aanreiken om de benen te nemen, is allesbehalve geloofwaardig. U werpt nog op dat de taliban misschien dachten dat u veel te jong was om bij hen vastgehouden te worden (CGVS, p.24). Deze redenering slaat echter nergens op. De taliban hadden immers reeds langere tijd moeite gedaan om u in te lijven en op te leiden. Dat ze u vervolgens terug naar huis lieten gaan, omdat u nog te jong zou zijn, is compleet onlogisch. Er kan immers verwacht worden dat de taliban u zouden bij zich houden, nu ze u in hun midden hadden, zeker daar ze ervan op de hoogte waren dat uw familie hier niet mee akkoord ging. Waar ze u ten volste vertrouwden en terug naar huis lieten gaan, stelt u de taliban wel zeer naïef voor. Wederom zijn de hierop volgende handelingen van u en uw familie ten zeerste merkwaardig te noemen. Nadat u het geluk had om vrijgelaten te worden door de taliban en terug naar huis keerde, ging u de volgende dag gewoon opnieuw naar de madrassa (CGVS, p.24). In plaats van uzelf uit de voeten te maken en de kans te benutten om uw rekrutering te ontkomen, gaat u terug naar het hol van de leeuw. Indien ze u echter duidelijk wilden inlijven en reeds wapenopleiding gaven, kan minstens verwacht worden dat u na uw vrijlating er alles aan zou doen om deze inlijving te ontlopen. Dat u hier geen graten in leek te zien en uw familie dit opnieuw toeliet, doet in grote mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw rekrutering.

Overigens lijken de taliban u niet verder in de gaten te houden. Zo kunt u een week later samen met uw schoonbroer zonder enige problemen wandelen naar de plaats waar het openbaar vervoer vertrekt en zonder

enige problemen uw dorp verlaten (CGVS, p.24). Indien de taliban echter de controle over uw dorp hadden en u reeds in het vizier was gekomen van de taliban, doet het toch bevreemdend aan dat u daar zomaar kon vertrekken. Eveneens lijkt uw familie geen noemenswaardige problemen meer gekend te hebben na uw vertrek. De taliban zouden nog langsgekomen zijn (CGVS, p.24). Uw vader zou nogmaals geslagen geweest zijn door de taliban en ze zouden uw familie wel blijven benaderen om te vragen naar u (CGVS, p.25). Verder stelt u dat uw vader en gezin geen persoonlijke problemen meer kennen. Hetgeen u nog aankaarte, was het gegeven dat de taliban uw schoonbroer zouden meegenomen hebben daar hij u hielp vertrekken (CGVS, p.24). Echter rijzen er grote vraagtekens bij deze ontvoering. Zo heeft u zelf geen idee wanneer hij plots werd meegenomen (CGVS, p.25). U haalt aan dat ze u dit niet gezegd hebben. Meer informatie lijkt u anderszins zelf ook niet gevraagd te hebben. Deze vage beweringen en uw desinteresse komen de geloofwaardigheid van deze situatie niet ten goede. Bovendien zouden de taliban overgegaan zijn tot het ontvoeren van uw schoonbroer, maar zouden uw gezinsleden verder geen grote problemen kennen. Indien u echter de regio verlaten heeft, kan verwacht worden dat ook uw familie hier verantwoordelijk voor geacht wordt. Dat uw schoonbroer de grote schuldige zou zijn in dit alles, is weinig aannemelijk. Zeker daar de taliban gezegd hadden dat ze uw familie zouden vermoorden of mishandelen indien u zou weigeren om u aan te sluiten (CGVS, p.24). U hiermee geconfronteerd stelt u dat de taliban hiermee wel bedreigd hadden, maar dat ze nooit gezegd zouden hebben dat ze uw familie zouden doden (CGVS, p.25). Zo zouden ze gezegd hebben dat ze u zouden vermoorden en uw familie voor uw ogen zouden mishandelen, hetgeen ze gedaan hebben met de slagen die uw vader kreeg. Dat u bij een confrontatie plots uw verklaringen bijstuurt wanneer het u uitkomt, ondermijnt verder uw geloofwaardigheid. Er kan bijgevolg weinig geloof gehecht worden aan de problemen die u stelt gekend te hebben met de taliban en bijgevolg de ontvoering van uw schoonbroer.

De documenten die u neerlegde ter staving van uw verzoek kunnen bovenstaande vaststellingen niet veranderen. De taskara van uw vader zou hoogstens zijn identiteit bewijzen, echter blijkt uit bijgevoegde objectieve informatie dat Afghaanse documenten sowieso weinig bewijswaarde hebben, daar ze makkelijk op niet-reguliere wijze te verkrijgen zijn, zowel in als buiten Afghanistan. Valse documenten zijn amper te onderscheiden van authentieke. Deze taskara kan ergo op weinig bewijswaarde rekenen en staft bovendien geenszins uw vermeende problemen met de taliban. Dit geldt evenzeer voor het medisch attest dat u voorlegt omtrent uw littekens (d.d. 06/07/2020). Dit zegt enkel iets over uw fysieke toestand en toont geen actuele vrees in uw hoofde aan door de aangehaalde elementen supra. Ze biedt evenmin een verklaring voor de hierboven vastgestelde ongeloofwaardigheid inzake uw vrees voor vervolging ten aanzien van Afghanistan. Een medisch attest is bovendien geen sluitend bewijs van de omstandigheden waarin de hierin vastgestelde littekens werden opgelopen. Een arts kan nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de verwondingen werden opgelopen en dient zich hiervoor te steunen op de verklaringen van de patiënt. Uit het voorgelegde attest blijkt ook dat de arts zich baseerde op uw verklaringen over de eerder meegemaakte gebeurtenissen. Er kan van dit attest dan ook geenszins afgeleid worden in welke omstandigheden u desbetreffende littekens opliep. Bijgevolg kan dit littekenattest geen bewijswaarde toevoegen inzake uw vermeende problemen. Volledigheidshalve bemerkt het CGVS nog dat u tijdens uw persoonlijk onderhoud sprak over slagen met een ijzeren buis of kabel op uw voet (CGVS, p.19), hetgeen niet overeenkomt met uw verklaringen bij de arts waar u sprak over littekens op uw rechterbeen. Deze opmerkelijke tegenstrijdigheid brengt uw geloofwaardigheid louter verder in het gedrang. Ten slotte legde u via uw advocaat nog het mailverkeer voor met de dienst 'Herstel van familiebanden' van het Rode Kruis waarin ze uw afspraak bevestigden (d.d. 11/02/2022). Hieromtrent dient opgemerkt te worden dat deze documentatie an sich uw asielrelaas niet kan onderbouwen. Zelfs indien kan worden aangenomen dat u werkelijk alle contact hebt verloren met uw familie, kan dit mailverkeer uw geloofwaardigheid niet herstellen en is het op zich geen aanleiding tot het verkrijgen van internationale bescherming.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf en de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 13 september 2022) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vnl. religieuze minderheden worden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over een toenemend aantal confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front in de eerste helft van 2022, voornamelijk in Panjshir en enkele noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals berrbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 is er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 30 juni 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Panjshir, Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 1 juni 2022 voornamelijk in de provincie Kabul, gevolgd door Kunduz, Balkh, Kandahar en Panjshir. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. In de eerste helft van 2022 werden ongeveer 1.155 nieuwe intern ontheemden geregistreerd. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie. IOM registreerde in de tweede helft van 2021 2,2 miljoen IDP's die teruggekeerd zijn naar hun regio van herkomst.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers

terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Afghanistan actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Dienaangaande benadrukt het CGVS dat het louter aanhalen van een reëel risico op het lijden van ernstige schade op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat er een reëel risico is. Dit risico dient immers ook steeds te worden getoetst aan enkele objectieve vaststellingen en een verzoeker om internationale bescherming dient in dit verband het risico concreet aannemelijk te maken. De bewijslast rust hierbij in eerste instantie op de verzoeker om internationale bescherming. Deze regel geldt onverkort voor de verzoeker die van mening is dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die de toepassing van de "sliding scale", zoals uitgewerkt in de jurisprudentie van het Hof van Justitie (HvJ 17 februari 2009 (GK), "Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie", nr. C-465/07), rechtvaardigen. Je kan derhalve niet volstaan met het opsommen van persoonlijke omstandigheden maar dient concreet toe te lichten waarom deze persoonlijke omstandigheden kunnen worden aangemerkt als risicoverhogende factoren in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

In zoverre u aanvoert dat u persoonlijk een hoger risico loopt om getroffen te worden door het willekeurig geweld te Afghanistan en hierbij verwijst naar de opgelopen littekens, dient opgemerkt te worden dat dit element niet bestempeld kan worden als een persoonlijke omstandigheid die tot gevolg heeft dat u, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Immers blijkt uit het attest weliswaar dat littekens werden vastgesteld op uw rechterbeen. Nergens uit het attest blijkt dat deze littekens dermate ernstig zijn dat u meer dan iemand anders riskeert slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die

pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in ‘extreme need’) en WFP, zich steunend op de Integrated Food Security Phase Classification, geeft aan dat iets minder dan de helft van de bevolking extreme voedselonzekerheid kent (waarvan ongeveer 6,6 miljoen personen zich in een ‘emergency’ of ‘catastrophic’ situatie bevinden).

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseerd punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M’Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.” Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie)

niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Boj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf en EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabul_Citry_Mazar_Shari) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), en van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en 48/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). Hij werpt tevens een manifeste appreciatiefout op.

Verzoeker meent in de eerste plaats dat hem de vluchtelingenstatus moet worden toegekend. Hij merkt vooraf op dat ten onrechte geen rekening werd gehouden met zijn bijzondere procedurele noden en verwijt het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een subjectieve analyse te hebben gemaakt. Vervolgens gaat hij in op de motieven van de bestreden beslissing over de koranlessen in de *madrassa*, over het gedrag van de taliban en zijn familie na zijn ontvoering, over de gebeurtenissen na zijn vertrek en over het medische attest. Daarna gaat hij in op het risico van vervolging bij een terugkeer uit Europa.

Daarnaast meent verzoeker dat hem de subsidiaire beschermingsstatus dient te worden toegekend. Hij gaat daarbij uitvoerig in op het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, eerste lid, b), van de Vreemdelingenwet als gevolg van de precaire socio-economische en de humanitaire situatie in Afghanistan en op het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, eerste lid, b), en c), van de Vreemdelingenwet omwille van de huidige veiligheidssituatie in Afghanistan.

Als bijlage bij het verzoekschrift worden twee schoolattesten (stukken 3 en 5), een schoolrapport (stuk 4), een arbeidsovereenkomst (stuk 6), een document van een vzw met enkele positieve woorden (stuk 7), verschillende foto's (stukken 8 en 9), het rapport "*Afghanistan: COI Respository, 1 september 2021 – 30 november 2022*" van Asyls (stuk 10) en het artikel "*Afghanistan, Amnesty International condamne l'exécution publique menée par les talibans*" van Amnesty International van 7 december 2022 (stuk 11) als nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.2. Nieuwe elementen

2.2.1. Op 12 januari 2026 legt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota neer waarin zij refereert aan het rapport "*COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*" van EUAA van 4 november 2022, aan het rapport "*Afghanistan Security Situation*" van EUAA van augustus 2022, aan de "*Afghanistan Country Focus*" van EASO van januari 2022, aan de "*Afghanistan Country Focus*" van EUAA van december 2023, aan de "*Country Guidance: Afghanistan*" van EUAA van mei 2024, aan het rapport "*Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city*" van EUAA van augustus 2022, aan het "*Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City*" van EASO van augustus 2020, aan het rapport "*Afghanistan: Targeting of individuals*" van EUAA van augustus 2022, aan het rapport "*Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*" van UNAMA van juni 2023, aan de COI Focus "*Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*" van 14 december 2023, aan het rapport "*COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*" van EUAA van 2 februari 2024, aan de "*Afghanistan Country Focus*" van EUAA van november 2024 en aan de "*Focus Afghanistan – Return from abroad*" van SEM van februari 2025.

2.2.2. Bij een op 14 januari 2026 neergelegde aanvullende nota voegt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet een uitslag van een theoretisch examen voor het behalen van een rijbewijs (stuk 12), verschillende arbeidsovereenkomsten (stuk 13), loonfiches (stuk 14), een huurcontract (stuk 15), een aanbevelingsbrief (stuk 16), verschillende verklaringen (stukken 17-20) en verschillende foto's (stukken 21 en 22).

2.2.3. Op 30 januari 2026 maakt verzoeker aan de Raad een bijlage bij een proces verbaal van de politie te Charleroi van 20 januari 2026 over.

De Raad wijst wat dit betreft op het bepaalde in artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet:

“De partijen kunnen hem tot de sluiting der debatten door middel van een aanvullende nota nieuwe elementen ter kennis brengen. Onverminderd het in artikel 39/60 bedoelde verbod, beperkt de aanvullende nota zich tot deze nieuwe elementen, op straffe van het uit de debatten weren van de aanvullende nota wat het overige betreft. Niet in de aanvullende nota vervatte nieuwe elementen worden ambtshalve uit de debatten geweerd.”

Te dezen blijkt dat het door verzoeker neergelegde stuk pas wordt bijgebracht na het sluiten van de debatten. Bijgevolg wordt dit nieuwe element dat verzoeker neerlegt, gelet op het bepaalde in artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, uit de debatten geweerd.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.2. Beoordeling van de bijzondere procedurele noden

De commissaris-generaal oordeelt in de bestreden beslissing als volgt over de bijzondere procedurele noden in hoofde van verzoeker:

“Vooreerst moet worden opgemerkt dat de Dienst Vreemdelingenzaken op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel was dat er in uw hoofde, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden konden worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u in het kader van de behandeling van uw verzoek door DVZ steunmaatregelen verleend. Meer bepaald werd er u een voogd toegewezen die u bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde medewerker; en heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van uw voogd die in de mogelijkheid verkeerde om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen.

Het Commissariaat-generaal is na grondige analyse van het geheel van de elementen in uw administratief dossier echter van oordeel dat er onvoldoende concrete aanwijzingen aanwezig zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan blijken die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt. In dit verband moet er immers op worden gewezen dat u intussen meerderjarig bent.

Bijgevolg werden er u geen verdere specifieke steunmaatregelen verleend nadat uw verzoek aan het Commissariaat-generaal werd overgemaakt, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.”

Verzoeker voert aan dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) ten onrechte geen rekening heeft gehouden met zijn bijzondere procedurele noden nu hij, indien zijn onderhoud een maand eerder zou zijn afgenomen, het voordeel zou hebben gehad van een voogd en een gespecialiseerde *protection officer* voor minderjarigen. Hij betwist evenwel niet dat hij op het moment van zijn persoonlijk onderhoud bij het CGVS 18 jaar was en toont bovendien niet *in concreto* aan dat hij op dat moment nood had aan de bijstand van een voogd en aan een gehoor dat werd afgenomen door een gespecialiseerde *protection officer* voor minderjarigen. Verzoeker laat ook na om *in concreto* toe te lichten op welke wijze de toekenning van welbepaalde specifieke steunmaatregelen voor minderjarigen op een moment dat hij meerderjarig was tot een andere beslissing had kunnen leiden dan de thans bestreden beslissing. Evenmin licht verzoeker *in concreto* toe op welke wijze met zijn jonge leeftijd diende rekening te worden gehouden bij de beoordeling van zijn relaas en in welke mate dat niet of onvoldoende zou zijn gebeurd.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij ten tijde van zijn persoonlijk onderhoud bij het CGVS bijzondere procedurele noden had en dat hem toen ten onrechte geen specifieke steunmaatregelen werden verleend.

2.3.3. Landeninformatie

Verzoeker wijst in zijn verzoekschrift en in zijn aanvullende nota op een gebrek aan actuele, transparante en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan (voor onder meer terugkeerders uit het Westen).

De Raad wijst er vooreerst op dat verwerende partij bij een aanvullende nota van 12 januari 2026 de beschikbare objectieve landeninformatie heeft geactualiseerd en aangevuld. Voorts is de Raad zich ervan bewust dat de machtsovername door de taliban in Afghanistan een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen aldaar en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er blijkt echter duidelijk dat de berichtgeving uit en over Afghanistan niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en dat nieuwe bronnen zijn verschenen, zoals wordt geattesteerd door de voorgelegde landeninformatie. Bij het opstellen van de rapporten heeft EUAA daarenboven gebruik gemaakt van informatie afkomstig van zowel gouvernementele als niet-gouvernementele (internationale) organisaties. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experten, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. In tegenstelling tot wat verzoeker tracht te laten uitschijnen, oordeelt de Raad dat er te dezen en op heden wel degelijk actuele, betrouwbare, eensluidende en omvattende informatie voorhanden is die toelaat om een gedegen inschatting te maken van de situatie in verzoekers land en regio van herkomst en om tot een oordeel te komen omtrent de door verzoeker voorgehouden nood aan internationale bescherming, in het licht van deze situatie, in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker verklaart zijn land van herkomst, Afghanistan, te hebben verlaten omwille van problemen met de taliban. Hij zou van zijn vader niet meer naar de *madrassa* hebben mogen gaan nadat hij had verteld dat hij door de taliban was meegenomen naar een soort gevangenis waar zij hem uitlegden hoe hij wapens moest gebruiken en zijn vader zou daardoor ruzie hebben gekregen met de *mullah* van de moskee, die ook een lid van de taliban bleek te zijn. De taliban zouden naar zijn huis gekomen zijn en zijn vader hebben geslagen toen deze bleef weigeren om verzoeker terug naar de *madrassa* te laten gaan. Ze zouden ook verzoeker hebben geslagen toen deze tussenbeide kwam en hem hebben meegenomen. Verzoeker zou tot de avond zijn vastgehouden en dan naar huis zijn gegaan. Hij zou dan nog gedurende een week naar de *madrassa* zijn gegaan en daarna zijn land verlaten hebben. Na zijn vertrek zouden de taliban nogmaals naar zijn familie gekomen zijn en zijn vader geslagen hebben en zijn schoonbroer hebben meegenomen omdat deze hem had geholpen om het land te verlaten.

Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat hij er niet in slaagde om zijn vrees om door de taliban gedood te worden of opnieuw ingelijfd te worden aannemelijk te maken nu (i) het merkwaardig is dat hij zolang lessen bleef volgen in de moskee en vervolgens ook nog eens naar de *madrassa* ging, terwijl zijn familie niet akkoord ging met het gedachtengoed en de acties van de taliban, (ii) er zowel door de taliban als door zijn familie weinig gehandeld wordt naar gelang het dreigende en gedwongen karakter van de rekrutering, (iii) er grote vraagtekens rijzen bij de ontvoering van zijn schoonbroer en (iv) de documenten die hij neerlegde ter staving van zijn verzoek deze vaststellingen niet kunnen veranderen.

Verzoeker slaagt er niet in deze motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten of te weerleggen.

Vooreerst treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze het merkwaardig acht dat verzoeker zo lang lessen bleef volgen in de moskee en vervolgens ook nog eens naar de *madrassa* ging, terwijl zijn familie niet akkoord ging met het gedachtengoed en de acties van de taliban. Dit wordt in de bestreden beslissing als volgt nader toegelicht:

“Zo volgde u drie of vier jaar koranlessen in de moskee en werd er telkens na het gezamenlijk gebed gepreekt omtrent jihad (CGVS, p.21). Als deze alarmbel nog niet voldoende was, ging u vervolgens met toestemming van uw familie les volgen in de madrassa, die opnieuw volledig in handen was van de taliban en vanwaaruit jongens werden meegenomen door hen. Het tart echter alle verbeelding dat u en uw familie akkoord waren dat u dagelijks naar een instituut zou gaan waar jongens gerekruteerd werden. Zo was het een algemeen geweten gegeven dat jongens uit die madrassa werden ingezet in de strijd van de taliban (CGVS, p.20). U vertelde zelf over jongens uit uw madrassa die om het leven kwamen in een gevecht aan de frontlinie zo'n drie tot vierenhalf jaar geleden. Het is dan ook allesbehalve aannemelijk dat u naar deze madrassa begon te gaan met dergelijke informatie in het achterhoofd. Waar u nog aanhaalt dat uw ouders

dachten dat u nog veel te jong was om meegenomen te worden (CGVS, p.20), dient bemerkt te worden dat deze verklaring allesbehalve afdoende is. Indien u zou blijven les volgen in de madrassa zou er immers een bepaald moment komen waarop u wel oud genoeg was, en hoogstwaarschijnlijk zou u niet concreet op de hoogte zijn wanneer dit moment zich zou voordoen. Op die manier zou u nog steeds het risico lopen om op een gegeven moment meegenomen te worden. Dat er bijgevolg geen enkele voorzorgsmaatregelen genomen werden en u zomaar in deze madrassa les bleef volgen terwijl uw familie ten allen tijde wilde vermijden dat u zou meegenomen worden, is allermist geloofwaardig."

Dat verzoeker nog jong was en onder de verantwoordelijkheid van zijn ouders viel toen hem werd aangeboden naar de *madrassa* te gaan, maakt zijn verklaringen dat hij gedurende jaren lessen bleef volgen in de moskee en vervolgens ook nog eens naar de *madrassa* ging, terwijl zijn familie niet akkoord ging met het gedachtengoed en de acties van de taliban, niet minder merkwaardig. Waar verzoeker poneert dat het vrij logisch lijkt dat zijn ouders hem de toegang tot de *madrassa* niet durfden te weigeren omdat zij eenvoudigweg geen keuze hadden nu de taliban de regio en het dorp onder controle hadden, beperkt hij zich tot een loutere bewering (*post factum*) die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs en die maar moeilijk in overeenstemming te brengen valt met zijn eerdere verklaringen dat zijn ouders dachten dat hij nog veel te jong was om door de taliban meegenomen te worden en mee te vechten en dat zijn ouders dachten dat hij daar in de *madrassa* iets zou leren en dat zij de eersten zouden zijn die het zouden weten als de taliban hem zouden willen inzetten en dat ze dan zouden ingrijpen (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 20). Dat zijn ouders niet zouden durven weigeren om hun zoon naar een *madrassa* te laten gaan waarvan het geweten is dat er jongens werden gerekruteerd door de taliban en in gevechten omkwamen, maar dan wel denken te zullen ingrijpen op het moment dat de taliban daadwerkelijk verzoeker zouden willen rekruteren, is allermist "*vrij logisch*". Verzoeker antwoordde overigens ook bevestigend op de vraag of zijn ouders gewoon akkoord gingen dat hij op vraag van de *Mawlawi* zou veranderen van onderwijs in de moskee naar onderwijs in de *madrassa*, waar volgens zijn verklaringen op een betere manier les gegeven werd (*ibid.*, p. 15). Van enige angst om te weigeren maakte verzoeker nergens gewag.

Voorts stelt de commissaris-generaal op goede gronden het volgende over de gedragingen (of het gebrek daaraan) van verzoekers familie in het licht van de beweerde gedwongen rekrutering:

"Zo mag u, nadat u alles vertelde aan uw vader, niet langer naar de madrassa gaan, maar worden er verder geen enkele beschermings-maatregelen genomen ten aanzien van u en uw familie. Ook bleef u gewoon thuis (CGVS, p.23). Nochtans gaat uw familie op dat moment in tegen de taliban met deze ostentatieve afwezigheid, waaraan zeker enig risico verbonden is. Dat u bijgevolg gewoon verder in het dorp blijft zonder na te denken over de gevolgen of enige beschermende maatregelen te nemen, doet bevreemdend aan. Naast het feit dat u tegen de schenen schopt van de taliban met uw afwezigheid, gaat uw vader daarbovenop ook nog eens discussiëren met de mullah van de moskee, die op zijn beurt ook lid is van de taliban. Het doet echter de wenkbrouwen fronsen dat uw vader zijn beklag gaat doen omtrent de werking van de taliban tegen iemand die zich duidelijk achter deze werking schaaft. Zo is de mullah aangesloten bij de taliban en stuurt hij leerlingen door van de moskee naar de madrassa. Wat uw vader dan ook wenste te bereiken, blijft een groot vraagteken. Ook brengt hij zichzelf en zijn familie louter in de problemen hiermee. Dat uw vader hier geenszins bij stil zou staan hebben, is weinig aannemelijk."

Verzoeker meent dat er wel beschermingsmaatregelen werden genomen nu zijn vader vanaf het moment dat hij stopte met naar de *madrassa* gaan heeft getracht zijn vertrek uit het land te organiseren. Dit is evenwel geen beschermingsmaatregel voor de tijd dat verzoeker nog gewoon thuis zat. Zoals verzoeker terecht stelt, wordt het geld dat nodig is voor zo'n lange reis niet in één dag bijeengebracht, zodat kan worden verwacht dat hij die tijd niet gewoon, zonder enige beschermingsmaatregel, thuis zou blijven wanneer zijn familie hierdoor ostentatief ingaat tegen de taliban, met alle risico's die daaraan verbonden zijn. Door nog te stellen dat zijn vader zijn broers niet vertrouwde en met hen niet overweg kon en dat zijn maternale oom te ver weg woonde, bevestigt verzoeker in wezen wat in de bestreden beslissing wordt gesteld, namelijk dat er geen beschermingsmaatregelen werden genomen.

In tegenstelling tot wat verzoeker tracht voor te houden, is het voorts allermist tegenstrijdig dat enerzijds wordt gesteld dat er geen beschermingsmaatregelen werden genomen nadat hij stopte met naar de *madrassa* te gaan en dat anderzijds het weinig aannemelijk wordt gevonden dat zijn vader er niet bij zou hebben stilgestaan dat hij zijn familie in de problemen bracht door met de *mullah* van de moskee, die ook lid was van de taliban, te gaan discussiëren. Dat zijn vader door met de *mullah* te gaan praten geprobeerd zou hebben om te voorkomen dat verzoeker naar de soort gevangenis zou worden teruggestuurd om *jihad* te voeren, betreft een loutere bewering (*post factum*) die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs en die moeilijk in overeenstemming te brengen is met zijn eerdere verklaringen dat zijn vader naar de *Mawlawi* van de moskee is gegaan om te vragen wat er allemaal aan de hand was en daarmee ruzie had gemaakt (adm. doss., stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 18). Dat verzoekers vader niet zou hebben geweten dat de *mullah* aan de kant van

de taliban stond, is evenzeer een loutere bewering (*post factum*) die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs en die bovendien, in de context van een dorp waar de taliban de controle hebben, maar weinig aannemelijk is. Dat verzoeker weinig contact zou hebben met zijn ouders en niet kon vragen wat zijn vader probeerde te bereiken door met de *mullah* te gaan praten, doet geen afbreuk aan de vaststellingen dat zijn vader door dit te doen zichzelf en zijn familie in de problemen heeft gebracht en dat het weinig aannemelijk is dat zijn vader hier niet zou hebben bij stilgestaan.

De omstandigheid dat verzoeker precieze verklaringen zou hebben afgelegd over de dagen die hij zou hebben doorgebracht "*in deze soort gevangenis*", doet geen enkele afbreuk aan de voorgaande vaststellingen en overwegingen, die door verzoeker dus niet weerlegd worden.

Bovendien zijn ook de gedragingen van de taliban nadat verzoeker naar eigen zeggen gestopt was met naar de *madrassa* te gaan en de gedragingen van verzoeker en zijn familie nadat hij door de taliban werd vrijgelaten weinig aannemelijk. Dit wordt in de bestreden beslissing als volgt nader geduid:

"Ook de volgende handelingen van de taliban houden geen steek. Zo komen ze naar uw huis en nemen ze u mee, maar mag u diezelfde avond doodleuk terug naar huis (CGVS, p.23). Nochtans zijn de taliban op de hoogte dat u en uw familie niet akkoord gaan met uw rekrutering en hun gedachtengoed. Dat ze u bijgevolg opnieuw uit handen geven en de mogelijkheid aanreiken om de benen te nemen, is allesbehalve geloofwaardig. U werpt nog op dat de taliban misschien dachten dat u veel te jong was om bij hen vastgehouden te worden (CGVS, p.24). Deze redenering slaat echter nergens op. De taliban hadden immers reeds langere tijd moeite gedaan om u in te lijven en op te leiden. Dat ze u vervolgens terug naar huis lieten gaan, omdat u nog te jong zou zijn, is compleet onlogisch. Er kan immers verwacht worden dat de taliban u zouden bij zich houden, nu ze u in hun midden hadden, zeker daar ze ervan op de hoogte waren dat uw familie hier niet mee akkoord ging. Waar ze u ten volste vertrouwden en terug naar huis lieten gaan, stelt u de taliban wel zeer naïef voor. Wederom zijn de hierop volgende handelingen van u en uw familie ten zeerste merkwaardig te noemen. Nadat u het geluk had om vrijgelaten te worden door de taliban en terug naar huis keerde, ging u de volgende dag gewoon opnieuw naar de madrassa (CGVS, p.24). In plaats van uzelf uit de voeten te maken en de kans te benutten om uw rekrutering te ontkomen, gaat u terug naar het hol van de leeuw. Indien ze u echter duidelijk wilden inlijven en reeds wapenopleiding gaven, kan minstens verwacht worden dat u na uw vrijlating er alles aan zou doen om deze inlijving te ontlopen. Dat u hier geen graten in leek te zien en uw familie dit opnieuw toeliet, doet in grote mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw rekrutering."

Door te stellen dat de commissaris-generaal zich niet baseert op objectieve documentatie en dat hij de acties van de taliban niet kan verklaren slaagt verzoeker er niet in de hierboven aangehaalde motieven in een ander daglicht te plaatsen. De Raad wijst erop dat het de commissaris-generaal toekomt om na te gaan of verzoekers verklaringen voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn opdat de relevante elementen van zijn vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met zijn land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd. Waar verzoeker laat gelden dat het wel logisch is dat de taliban hem 's avonds naar huis lieten gaan nu er 's nachts gevaar voor aanvallen bestond, beperkt hij zich tot een loutere bewering (*post factum*) die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs en die verschilt van zijn verklaring dat ze hem konden vasthouden of gevangen nemen, maar dit niet gedaan hebben omdat ze misschien dachten dat hij daarvoor veel te jong was (adm. doss., stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 24). Bovendien gaat hij er met dit summiere betoog (*post factum*) aan voorbij dat hij dit gevaar voor aanvallen in zijn spontaan relaas situeerde in de *madrassa* waar hij na zijn vrijlating nog een week naartoe zou zijn gegaan en die gelegen was in Mulaikhel (*ibid.*, p. 15 en 19), terwijl hij door de taliban volgens zijn verklaringen zou zijn vastgehouden in Laghmanai (*ibid.*, p. 23).

Verzoeker laat nog gelden dat hij na zijn vrijlating terugkeerde naar de *madrassa* omdat aan zijn ostentatieve afwezigheid zeker enig risico verbonden is, doch hij verklaart hiermee nog steeds niet waarom hij zich toen niet uit de voeten maakte en de kans benutte om aan de rekrutering te ontkomen. Dat verzoeker in de periode dat zijn vader de voorbereidingen trof opdat hij het land zou kunnen ontvluchten geen pogingen deed om zijn inlijving te ontlopen, doet wel degelijk afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door hem voorgehouden poging van de taliban om hem te rekruteren.

Aldus slaagt verzoeker er ook niet in om de hierboven aangehaalde vaststellingen en overwegingen van de bestreden beslissing, die steun vinden in het administratief dossier en pertinent en terecht zijn, te weerleggen of te ontkrachten.

Daarbij komt nog het volgende:

"Overigens lijken de taliban u niet verder in de gaten te houden. Zo kunt u een week later samen met uw schoonbroer zonder enige problemen wandelen naar de plaats waar het openbaar vervoer vertrekt en zonder enige problemen uw dorp verlaten (CGVS, p.24). Indien de taliban echter de controle over uw dorp hadden

en u reeds in het vizier was gekomen van de taliban, doet het toch bevreemdend aan dat u daar zomaar kon vertrekken. Eveneens lijkt uw familie geen noemenswaardige problemen meer gekend te hebben na uw vertrek. De taliban zouden nog langsgekomen zijn (CGVS, p.24). Uw vader zou nogmaals geslagen geweest zijn door de taliban en ze zouden uw familie wel blijven benaderen om te vragen naar u (CGVS, p.25). Verder stelt u dat uw vader en gezin geen persoonlijke problemen meer kennen. Hetgeen u nog aankaartte, was het gegeven dat de taliban uw schoonbroer zouden meegenomen hebben daar hij u hielp vertrekken (CGVS, p.24). Echter rijzen er grote vraagtekens bij deze ontvoering. Zo heeft u zelf geen idee wanneer hij plots werd meegenomen (CGVS, p.25). U haalt aan dat ze u dit niet gezegd hebben. Meer informatie lijkt u anderszins zelf ook niet gevraagd te hebben. Deze vage beweringen en uw desinteresse komen de geloofwaardigheid van deze situatie niet ten goede. Bovendien zouden de taliban overgegaan zijn tot het ontvoeren van uw schoonbroer, maar zouden uw gezinsleden verder geen grote problemen kennen. Indien u echter de regio verlaten heeft, kan verwacht worden dat ook uw familie hier verantwoordelijk voor geacht wordt. Dat uw schoonbroer de grote schuldige zou zijn in dit alles, is weinig aannemelijk. Zeker daar de taliban gezegd hadden dat ze uw familie zouden vermoorden of mishandelen indien u zou weigeren om u aan te sluiten (CGVS, p.24). U hiermee geconfronteerd stelt u dat de taliban hiermee wel bedreigd hadden, maar dat ze nooit gezegd zouden hebben dat ze uw familie zouden doden (CGVS, p.25). Zo zouden ze gezegd hebben dat ze u zouden vermoorden en uw familie voor uw ogen zouden mishandelen, hetgeen ze gedaan hebben met de slagen die uw vader kreeg. Dat u bij een confrontatie plots uw verklaringen bijstuurt wanneer het u uitkomt, ondermijnt verder uw geloofwaardigheid. Er kan bijgevolg weinig geloof gehecht worden aan de problemen die u stelt gekend te hebben met de taliban en bijgevolg de ontvoering van uw schoonbroer.”

Verzoeker voert aan dat hij zijn dorp niet zo gemakkelijk kon verlaten, aangezien alles 's nachts plaatsvond, zo discreet mogelijk, deels in een kofferbak en in verschillende etappes om de discretie te waarborgen. Nochtans verklaarde hij dat hij samen met zijn schoonbroer te voet wandelde naar Bahador Khan Kader, de plaats waar ze normaal het openbaar vervoer namen, en dat hij vandaar met een chauffeur naar Tamir ging (adm. doss., stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 19 en 24). Van de discretie zoals (*post factum*) uiteengezet in het verzoekschrift was in verzoekers verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud geen sprake. Uit de hierboven aangehaalde motieven blijkt voorts dat niet het gegeven dat verzoeker de taliban heeft kunnen ontvluchten als bevreemdend werd bevonden, doch wel de manier waarop, met name door samen met zijn schoonbroer te wandelen naar de plaats waar het openbaar vervoer vertrok. Verzoekers kritiek op dit argument door te stellen dat er geen Afghaanse verzoekers om internationale bescherming zouden zijn als mensen die problemen met de taliban ontvluchten hun land niet echt zouden kunnen verlaten, is dan ook niet dienstig.

In het licht van de verklaring van verzoeker dat de taliban ermee bedreigd hadden dat ze zijn familie zouden vermoorden als hij niet meer naar de *madrassa* zou gaan (adm. doss., stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 25), acht de Raad het niet onredelijk dat de commissaris-generaal het gegeven dat de taliban na verzoekers vertrek verzoekers vader bleven ondervragen over verzoeker en verzoekers vader nog steeds benaderden als geen noemenswaardige problemen bestempelde. De omstandigheid dat verzoekers vader oud was en de taliban geen vrouwen aanvallen, doet hieraan geen afbreuk. De Raad ziet voorts geen verband tussen het gegeven dat verzoekers familie na de machtsovername naar Kabul zou zijn vertrokken en de door verzoeker voorgehouden problemen met de taliban. Aan de ontvoering van verzoekers schoonbroer kort na het vertrek van verzoeker kan om de hierboven aangehaalde redenen weinig geloof worden gehecht. Dat verzoeker bijna geen contact meer heeft gehad met zijn familie neemt niet weg dat er wel degelijk contact is geweest, dat hij ervan op de hoogte werd gesteld dat zijn schoonbroer werd ontvoerd en dat hij daarover amper informatie heeft gevraagd bij zijn familie en dus wel degelijk blij gaf van een desinteresse die niet strookt met de door hem voorgehouden problemen met en vrees voor de taliban. Het certificaat van "*Herstel van familiebanden*" van het Rode Kruis dat verzoeker in de loop van de administratieve procedure had voorgelegd, doet hierover niet anders oordelen.

De documenten die zijn opgenomen in het administratief dossier (adm. doss., stuk 5, map met 'documenten') kunnen omwille van de in de bestreden beslissing opgenomen pertinente redenen geen afbreuk doen aan het voorgaande. De commissaris-generaal motiveert in de bestreden beslissing als volgt over de door verzoeker neergelegde documenten:

“De taskara van uw vader zou hoogstens zijn identiteit bewijzen, echter blijkt uit bijgevoegde objectieve informatie dat Afghaanse documenten sowieso weinig bewijswaarde hebben, daar ze makkelijk op niet-reguliere wijze te verkrijgen zijn, zowel in als buiten Afghanistan. Valse documenten zijn amper te onderscheiden van authentieke. Deze taskara kan ergo op weinig bewijswaarde rekenen en staft bovendien geenszins uw vermeende problemen met de taliban. Dit geldt evenzeer voor het medisch attest dat u voorlegt omtrent uw littekens (d.d. 06/07/2020). Dit zegt enkel iets over uw fysieke toestand en toont geen actuele vrees in uw hoofde aan door de aangehaalde elementen supra. Ze biedt evenmin een verklaring voor de hierboven vastgestelde ongeloofwaardigheid inzake uw vrees voor vervolging ten aanzien van Afghanistan. Een medisch attest is bovendien geen sluitend bewijs van de omstandigheden waarin de hierin vastgestelde

littekens werden opgelopen. Een arts kan nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de verwondingen werden opgelopen en dient zich hiervoor te steunen op de verklaringen van de patiënt. Uit het voorgelegde attest blijkt ook dat de arts zich baseerde op uw verklaringen over de eerder meegemaakte gebeurtenissen. Er kan van dit attest dan ook geenszins afgeleid worden in welke omstandigheden u desbetreffende littekens opliep. Bijgevolg kan dit littekenattest geen bewijswaarde toevoegen inzake uw vermeende problemen. Volledigheidshalve bemerkt het CGVS nog dat u tijdens uw persoonlijk onderhoud sprak over slagen met een ijzeren buis of kabel op uw voet (CGVS, p.19), hetgeen niet overeenkomt met uw verklaringen bij de arts waar u sprak over littekens op uw rechterbeen. Deze opmerkelijke tegenstrijdigheid brengt uw geloofwaardigheid louter verder in het gedrang. Ten slotte legde u via uw advocaat nog het mailverkeer voor met de dienst 'Herstel van familiebanden' van het Rode Kruis waarin ze uw afspraak bevestigen (d.d. 11/02/2022). Hieromtrent dient opgemerkt te worden dat deze documentatie an sich uw asielse status niet kan onderbouwen. Zelfs indien kan worden aangenomen dat u werkelijk alle contact hebt verloren met uw familie, kan dit mailverkeer uw geloofwaardigheid niet herstellen en is het op zich geen aanleiding tot het verkrijgen van internationale bescherming."

Verzoeker acht deze conclusie "volledig in strijd met de internationale jurisprudentie, aangezien zij het CGVS lijkt vrij te stellen van een echte analyse van de in het certificaat vermelde littekens", doch uit de bovenstaande motivering blijkt net dat de commissaris-generaal is overgegaan tot een analyse van het neergelegde medisch attest en geoordeeld heeft dat de inhoud ervan en verzoekers verklaringen bij de arts over zijn problemen met de taliban, met name dat verzoeker littekens heeft op zijn rechterbeen en dat verzoeker had verklaard dat hij meermaals met een ijzeren bar werd geslagen op zijn rechterbeen, niet overeenkomen met zijn verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud dat de taliban hem op zijn voet hadden geslagen (adm. doss., stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 19). Dat hem tijdens dit persoonlijk onderhoud geen vragen werden gesteld over dit certificaat en de omstandigheden waarin deze verwondingen zich voordeden, doet hieraan geen afbreuk. De verwijzing in het verzoekschrift naar rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) en rechtsleer is *in casu* dan ook niet dienstig. Aldus blijven de hierboven aangehaalde motieven onverminderd overeind en worden ze door de Raad tot de zijne gemaakt.

De informatie van Asyls en Amnesty International die verzoeker bij zijn verzoekschrift voegt (stukkenbundel verzoeker, stukken 10 en 11) en de informatie waaraan verzoeker in zijn aanvullende nota refereert, heeft geen betrekking op zijn persoon en werpt bijgevolg geen ander licht op de voorgaande vaststellingen en overwegingen.

De schoolbewijzen die verzoeker bij zijn verzoekschrift voegt (stukkenbundel verzoeker, stukken 3, 4 en 5), de arbeidsovereenkomsten die hij bij zijn verzoekschrift en aanvullende nota voegt (*ibid.*, stuk 6; aanvullende nota verzoeker van 14 januari 2026, stuk 13), de loonfiches die hij bij zijn aanvullende nota voegt (aanvullende nota verzoeker van 14 januari 2026, stuk 14), het document van een vereniging dat verzoeker bij zijn verzoekschrift voegt (stukkenbundel verzoeker, stuk 7), de foto's die verzoeker bij zijn verzoekschrift en aanvullende nota voegt (*ibid.*, stukken 8 en 9; aanvullende nota verzoeker van 14 januari 2026, stukken 21 en 22), de uitslag van een theoretisch examen voor het behalen van een rijbewijs die verzoeker bij zijn aanvullende nota voegt (aanvullende nota verzoeker van 14 januari 2026, stuk 12), het huurcontract dat verzoeker bij zijn aanvullende nota voegt (*ibid.*, stuk 15), de aanbevelingsbrief die verzoeker bij zijn aanvullende nota voegt (*ibid.*, stuk 16) en de verschillende verklaringen die verzoeker bij zijn aanvullende nota voegt (*ibid.*, stukken 17-20) hebben betrekking op zijn integratie en verwestering in België en staven de door hem voorgehouden problemen met en vrees voor de taliban niet.

Gelet op het geheel van wat voorafgaat, stelt de Raad in navolging van de commissaris-generaal vast dat verzoeker er niet in slaagde om zijn vrees om door de taliban gedood te worden of opnieuw ingelijfd te worden aannemelijk te maken.

Door in het algemeen te wijzen op de omstandigheid dat hij geen tegenstrijdige, onsamenhangende of weinig doorleefde verklaringen zou hebben afgelegd over de dagen die hij in een soort gevangenis in Laghmanai zou hebben doorgebracht en te stellen dat objectieve bronnen bevestigen dat rekrutering in *madrassa's* een realiteit is, doet verzoeker aan het geheel van de voorgaande vaststellingen en overwegingen geen afbreuk.

In zijn verzoekschrift en aanvullende nota gaat verzoeker tevens in op het risico op vervolging dat hij zou lopen bij terugkeer uit Europa.

De Raad wijst er wat dit betreft op dat uit de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt dat de taliban de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan hebben opgeschort en dat er een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de *sharia* werd aangekondigd. De visie van de taliban op de *sharia* is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*" van december 2023, p. 18). De

taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. In november 2022 gaf de conservatieve opperste leider Haibatullah Akhundzada opdracht tot volledige invoering van de taliban-versie van de *sharia* (*ibid.*, p. 26).

De mensenrechtensituatie in Afghanistan is na de machtsovername geleidelijk verslechterd en verschillende bronnen stellen een tendens vast waarbij de *de facto*-administratie ontwikkelt naar een theocratische politiestaat die regeert in een sfeer van angst en misbruik (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*” van december 2023, p. 21, en van november 2024, p. 27). Om de strenge leefregels van de zeer strikte interpretatie van de *sharia* door de taliban te handhaven, heeft de *de facto*-regering opnieuw het ‘*Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice*’ (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: het MPVPV) opgericht en gebruikt ze daartoe ook het ‘*Taliban General Directorate of Intelligence*’ (GDI) en een aantal *de facto*-staatsinstellingen (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*” van december 2023, p. 24).

Het toepasselijke rechtskader blijft onduidelijk. De *de facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de facto*-regeringen, vaardigen nog steeds verschillende decreten en richtlijnen uit met betrekking tot het naleven van de *sharia* in het dagelijkse leven die een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde de secretaris-generaal van de VN dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, “*Afghanistan security situation*” van augustus 2022, p. 29-31, en EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*” van augustus 2022, p. 41 e.v.). Op 31 juli 2024 werd door de *de facto*-autoriteiten de zogenaamde moraliteitswet aangenomen waarin enerzijds een aantal verboden handelingen voor het grote publiek worden geformuleerd en anderzijds de verantwoordelijkheden van en de gedragscode voor het MPVPV-personeel worden uiteengezet (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*” van november 2024, p. 30 en 34-44). Naast deze nationale decreten en instructies, die aanleiding geven tot het institutionaliseren van een genderapartheid, werden er in sommige provincies ook bijkomende instructies uitgevaardigd (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*” van december 2023, p. 24, en van november 2024, p. 24). Uitgevaardigde decreten worden heden gebundeld en gepubliceerd in openbare bladen omdat de authenticiteit van decreten die op sociale media werden gepubliceerd moeilijk te controleren was en deze decreten soms niet ernstig werden genomen. Ondanks een meer geformaliseerd proces worden instructies nog steeds mondeling en in verschillende andere vormen gegeven, waarbij soms onduidelijkheid bestaat over hun juridische status. De uitgevaardigde instructies blijven vaak vaag geformuleerd, wat ruimte laat voor verschillende interpretaties (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*” van november 2024, p. 28-35). Ook is het voor de Afghaanse bevolking nog steeds niet duidelijk welke regels waar van toepassing zijn en blijft er volgens sommige bronnen sprake van een juridisch vacuüm, ook na de publicatie van de moraliteitswet (*ibid.*, p. 27). Opgelegde restricties lijken over het algemeen op striktere wijze afgedwongen te worden in rurale gebieden dan in steden zoals Kaboel en in sommige conservatieve gebieden zijn lokale waarden al in overeenstemming met opgelegde regels. De MPVPV treedt evenwel strenger op in bepaalde periodes en was ook in Kaboel na de afkondiging van de moraliteitswet veel meer aanwezig (*ibid.*, p. 32).

In de periode 15 augustus 2021 tot 31 maart 2024 documenteerde UNAMA 1 003 gevallen waarbij de handhaving door MPVPV-personeel van voorschriften gepaard ging met schendingen van de fysieke en mentale integriteit van personen (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*” van november 2024, p. 27). Aanvankelijk werd een tendens waargenomen onder taliban-rechters om niet te strenge vonnissen uit te spreken en waren er slechts sporadisch lokale berichten over lijfstraffen of doodstraffen. Op 14 november 2022 droeg de opperste leider Akhundzada evenwel alle taliban-rechters op om de *sharia* volledig toe te passen en ‘*hudud*’- en ‘*qisas*’-straffen op te leggen. Deze straffen omvatten onder meer executies, steniging, geseling en amputatie van ledematen. Verschillende gevallen van openbare geseling volgden op deze verklaring in het hele land. Lijfstraffen worden nog steeds regelmatig toegepast (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*” van december 2023, p. 27, en van november 2024, p. 47). In het bijzonder wat betreft ‘*zina*’ – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijks seksuele betrekkingen, wat tevens kan worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Er bestaat geen duidelijkheid over wat kleine overtredingen van de *sharia* zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152: Sabawoon Samim, “*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban’s second Emirate*”, 15 juni 2022, in EUAA, “*Afghanistan security situation*” van augustus 2022, p. 30). Ook de meest recente landeninformatie schept hierover geen duidelijkheid. Door de beperkingen waaraan bronnen onderhevig zijn, bestaan er ook geen exacte cijfers over het aantal uitgevoerde lijfstraffen.

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de *online* activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban alsook personen die mensenrechtenkwesaties onder de aandacht

brachten (Denmark, DIS, “Afghanistan, Taliban’s impact on the population”, juni 2022, p. 23-24, en EUAA, “Afghanistan Country Focus” van december 2023, p. 20). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (“Ministry of Communications and Information Technology”) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma’s met “immorele inhoud” te beperken (EUAA, “Afghanistan targeting of individuals” van augustus 2022, p. 44). Volgens verschillende bronnen controleren de taliban niet alleen sociale media netwerken maar luisteren zij ook mee met telefoongesprekken, ook met personen die vanuit het buitenland naar familieleden in Afghanistan belden (EUAA, “Afghanistan Country Focus” van november 2024, p. 25). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, “Afghanistan, Taliban’s impact on the population”, juni 2022, p. 23, waarnaar wordt verwezen in EUAA, “Afghanistan targeting of individuals” van augustus 2022).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De opperste leider van de taliban, Haibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden en geeft aan dat de “geloofsethiek en denkwijze” van Afghanen die Afghanistan verlaten in gevaar werden gebracht en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te krijgen (voetnoot 476: TOLONews, “Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada”, 8 december 2021, in EUAA, “Afghanistan targeting of individuals” van augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, maar ook activisten, journalisten en intellectuelen – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA, “Afghanistan targeting of individuals” van augustus 2022, p. 50-51). Nochtans hebben taliban-functionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge taliban-functionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsook alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt voorts dat voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan en dat in 2024 honderdduizenden Afghanen zijn gerepatrieerd vanuit Iran en Pakistan, waarbij zij materiële ondersteuning kregen om terug te keren naar hun regio van oorsprong. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en de informatie hierover blijft beperkt en anekdotisch.

Het rapport “Focus Afghanistan. Return from abroad” van het Zwitserse Staatssecretariat für Migration (SEM) van 14 februari 2025 handelt specifiek over terugkeerders. Het SEM heeft tijdens zijn onderzoek geen bewijs gevonden van systematische vervolging of intimidatie van terugkeerders. Er wordt van uitgegaan dat de bronnen die voor het SEM-rapport zijn geraadpleegd dit anders wel zouden hebben gemeld. In plaats daarvan zijn de meeste bronnen het erover eens dat de taliban terugkeerders over het algemeen goed behandelen en dat er geen sprake is van specifieke vervolging tegen hen uitsluitend omdat ze terugkeerders zijn. Niettemin zijn er aanwijzingen dat dergelijke aanvallen af en toe voorkomen of dat terugkeerders daar bang voor zijn. Er zijn wel indicaties dat vervolging of mishandeling kan voorkomen tegen personen die behoren tot een risicoprofiel en hun familieleden. Vervolging of mishandeling door de *de facto* overheden wordt vooral gemeld in het geval van enkele risicogroepen, en zelfs dan niet systematisch: voormalige hoge ambtenaren en politici, voormalige veiligheidstroepen, mensenrechtenactivisten (SEM, “Focus Afghanistan. Return from abroad”, p. 35-36). De *de facto* overheden hebben over het algemeen weinig achtergrondinformatie over terugkerende personen. Ze zijn niet in staat om alle terugkeerders te volgen en te controleren (*ibid.*, p. 37).

Bronnen geven ook aan dat individuen die als “verwesterd” worden gezien, bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als “verraders” of “ongelovigen”.

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA, “Afghanistan targeting of individuals” van augustus 2022, p. 51, en EUAA, “Afghanistan Country Focus” van december 2023, p. 100). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld,

waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

(i) personen “*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;

(ii) personen die “*verwesterd*” zijn of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn of als verwesterd worden beschouwd. Het komt aan verzoeker toe *in concreto* aan te tonen dat hij is verwesterd, dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen elkaar in een zekere mate overlappen.

In het kader van een risico-analyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering of overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals (onder meer) het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland).

Voor personen die worden beticht van ‘*zina*’ kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

In de “*Country Guidance*” van EUAA wordt gesteld dat vervolging van personen die onder dit profiel vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA, waaraan verwerende partij in haar aanvullende nota refereert, bijtreden (EUAA, “*Country Guidance: Afghanistan*”, mei 2024, p. 57-61).

Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat hij Afghanistan op zeer jonge leeftijd heeft verlaten, dat hij leeft “*zoals jongeren in België*”, dat hij Frans spreekt, dat hij een groot deel van zijn puberteit in België heeft doorgebracht, waar hij hield van zijn opleiding en werkt in een restaurant, waar hij deelnam aan de activiteiten van een vereniging en waar hij ook een vriendin heeft met wie hij veel tijd doorbrengt. Ter staving hiervan voegt verzoeker bij zijn verzoekschrift twee schoolattesten (stukkenbundel verzoeker, stukken 3 en 5), een schoolrapport (*ibid.*, stuk 4), een arbeidsovereenkomst (*ibid.*, stuk 6), een document van een vzw met enkele positieve woorden (*ibid.*, stuk 7) en verschillende foto's (*ibid.*, stukken 8 en 9). In zijn op 14 januari 2026 neergelegde aanvullende nota stelt verzoeker dat hij overdag werkt in een restaurant en dat hij in zijn vrije tijd gaat sporten in een fitnessketen en tijd doorbrengt met zijn vriendin. Hij stelt ook dat hij zich in België heeft laten tatoeëren. Hij voegt bij deze aanvullende nota een uitslag van een theoretisch examen voor het behalen van een rijbewijs (aanvullende nota verzoeker van 14 januari 2026, stuk 12), verschillende arbeidsovereenkomsten (*ibid.*, stuk 13), loonfiches (*ibid.*, stuk 14), een huurcontract (*ibid.*, stuk 15), een aanbevelingsbrief (*ibid.*, stuk 16), verschillende verklaringen (*ibid.*, stukken 17-20) en verschillende foto's (*ibid.*, stukken 21 en 22). Hoewel dit lovenswaardig is en aantoont dat verzoeker zich in België in zekere mate aanpast aan de omstandigheden van zijn verblijf alhier, is dit, rekening houdend met het geheel aan informatie die zich in het rechtsplegingsdossier bevindt, niet van die aard om te leiden tot de vaststelling dat verzoeker dient te vrezen voor vervolging wegens een terugkeer uit Europa en (een toegeschreven) verwestering. Verzoeker maakt immers niet *in concreto* aannemelijk dat hij omwille van zijn opleiding, werk in een restaurant, sportactiviteiten in een fitnesszaal, het behalen van een theoretisch rijbewijs, zijn kennis van het Frans en het onderhouden van contacten (voornamelijk via sociale media) met enkele kennissen die hij heeft leren kennen in België dermate verwesterd is dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan, noch dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde ‘besmet’ door de westerse waarden of als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden door de taliban, die hem zouden kunnen beschouwen als een persoon die waarden heeft ontwikkeld die vreemd zijn aan de door hen verdedigde waarden. Voorts kan uit het document van een vereniging met enkele positieve woorden dat verzoeker bij zijn verzoekschrift voegt niet blijken welke band verzoeker met deze vereniging heeft en in welke mate deze band heeft bijgedragen tot zijn ontwikkeling. Verzoeker verschaft hierover geen enkele toelichting. Ook over zijn relatie met zijn vriendin in België

verschafft verzoeker geen nadere uitleg en uit de foto's die hij ter staving van deze relatie neerlegt, kan niet worden afgeleid dat verzoeker dermate verwesterd is dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan of dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden of als iemand die de sociale normen niet respecteert.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift stelt dat hij in de problemen kwam door een video die zijn vriendin op *TikTok* geplaatst had waarop zij zouden zoenen, beperkt hij zich tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Hetzelfde geldt waar hij in zijn op 14 januari 2026 neergelegde aanvullende nota stelt dat zijn ex-vriendin via sociale media een video heeft verstuurd waarop hij naakt te zien is en dat deze video zelfs in Afghanistan verspreid is en dat zijn familie, met uitzondering van zijn vader, hiervan op de hoogte is. Ter terechtzitting hierover bevestigd, stelt verzoeker dat de verspreiding van de video dateert van ongeveer acht maanden geleden. Het kan niet ernstig worden genoemd dat verzoeker middels een aanvullende nota kort voor de terechtzitting in het kader van onderhavig beroep voor het eerst van deze problematiek gewag maakt en daarvan bovendien geen enkel (begin van) bewijs aanbrengt en slechts stelt dat hij op 20 januari – *i.e.* één dag na de terechtzitting – een afspraak heeft om klacht neer te leggen tegen zijn ex-vriendin. Deze weinig proactieve houding doet vragen rijzen bij de ernst en de geloofwaardigheid van de door hem voorgehouden vrees.

Waar verzoeker er in zijn op 14 januari 2026 neergelegde aanvullende nota op wijst dat hij in België op zijn nek een tatoeage heeft laten zetten van een diamant met vleugels en dat deze vleugels door de taliban "*kunnen worden geïnterpreteerd als een teken van vrijheid*", wijst de Raad er vooreerst op dat uit de beschikbare landeninformatie (zie bijvoorbeeld het in de "*Country Guidance: Afghanistan*" van EUAA van mei 2024 vermelde COI "*Afghanistan. Individuals targeted under societal and legal norms*" van EASO van december 2017 (p. 26-27)) blijkt dat er, althans voor de machtsovername door de taliban in 2021, binnen de Afghaanse samenleving een traditie van tatoeëren onder sommige groepen bestond en dat ondanks het feit dat tatoeages door velen slecht worden bekeken en vaak als on-islamitisch worden gezien, ze desondanks aanwezig zijn in de Afghaanse samenleving en er geen sprake was van een veralgemeende vervolging van mensen met tatoeages. Verzoeker geeft voorts niet aan dat hij zijn tatoeage liet zetten uit een oprechte religieuze of politieke overtuiging. Verzoeker maakt bovendien niet aannemelijk dat zijn tatoeage als een dermate fundamenteel onderdeel van zijn identiteit dient te worden beschouwd dat het onredelijk zou zijn van hem te verwachten dat, wanneer hij er niet in zou slagen deze te bedekken, hij deze laat verwijderen. Hij maakt dan ook niet aannemelijk dat hij louter omwille van het hebben van een tatoeage gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt vervolgd te worden bij terugkeer naar Afghanistan.

Verzoeker is een meerderjarige Afghaanse man van 22 jaar (adm. doss., stuk 7, map 'DVZ', Fiche 'Niet-begeleide minderjarige vreemdeling', en 'verklaring DVZ', p. 6, vraag nr. 4.) die Afghanistan volgens zijn verklaringen zeven maanden voor zijn binnenkomst in België en dus eind 2019 heeft verlaten (adm. doss., stuk 7, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 26). Hoewel hij zich inmiddels zes jaar buiten Afghanistan en ruim vijf jaar in België bevindt, kan er dus van uitgegaan worden dat hij het grootste deel van zijn tienerjaren in Afghanistan heeft doorgebracht. Bovendien verklaarde verzoeker dat hij in Afghanistan koranlessen volgde in de moskee en de *madrassa* (*ibid.*, p. 14-15). Voorts blijkt uit zijn verklaringen ter terechtzitting en in zijn op 14 januari 2026 neergelegde aanvullende nota dat verzoeker nog familie heeft in Afghanistan en dat hij nog contact heeft met hen zodat, bij gebrek aan elementen die hierover anders doen denken, kan worden aangenomen dat hij er nog steeds beschikt over een familiaal netwerk. Verder stelt de Raad vast dat verzoeker *Pashtou* spreekt (*ibid.*, p. 4, en adm. doss., stuk 7, map 'DVZ', verklaring betreffende procedure). Op basis van de stukken van het rechtsplegingsdossier kan dan ook niet worden aangenomen dat verzoeker totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en dat hij zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Verzoeker maakt bijgevolg niet aannemelijk dat hij niet in de mogelijkheid zou zijn "*to play the game*" of dat zijn gedragingen doordrongen zijn van een zodanige (onbewuste) verandering dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden. In het kader van zijn beschermingsverzoek dient te worden geoordeeld dat uit de door hem aangehaalde elementen niet kan worden afgeleid dat verzoeker zich fundamentele westerse maatschappelijke normen en waarden heeft geïnternaliseerd die raken aan zijn identiteit en morele integriteit waardoor een vrees voor vervolging in zijn hoofde zou kunnen worden vastgesteld.

Waar verzoeker nog verwijst naar rechtspraak van de Raad, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van de door hem vernoemde rechtspraak kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Gelet op het voorgaande maakt verzoeker, een volwassen jongeman van 22 jaar die weliswaar al ruim vijf jaar in België is, doch ook in Afghanistan een groot deel van zijn vormende jaren heeft doorgebracht, er naar de moskee en de *madrassa* is gegaan en er nog over een ondersteunend netwerk beschikt, niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Een schending van artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet wordt evenmin vastgesteld. Verzoeker maakt immers niet aannemelijk dat zijn verzoek om internationale bescherming niet op een individuele, objectieve en onpartijdige wijze werd beoordeeld, rekening houdende met alle elementen van de zaak, of dat de commissaris-generaal geen rekening zou hebben gehouden met enig relevant feit of gegeven dat de voorgaande vaststellingen in een ander daglicht zou kunnen stellen.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

2.3.5.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover, waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn vrees om door de taliban gedood te worden of opnieuw ingelijfd te worden niet aannemelijk maakt en dat evenmin kan worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging omwille van (een toegeschreven) verwestering.

In de mate dat verzoeker verwijst naar de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, herinnert de Raad eraan dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn) (heden de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU)). Het begrip "*ernstige schade*" in dit artikel heeft betrekking "*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*", met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28 en 32).

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b), van de Kwalificatierichtlijn (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, b), van de Kwalificatierichtlijn, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld

in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, wat in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, pt. 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de "*Country Guidance Afghanistan*" van EUAA van mei 2024 (p. 101: "*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor*").

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bijvoorbeeld in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan blijken in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieuumstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïdiseerd of dat hij behoort tot een groep van geïdiseerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Verzoeker brengt geen elementen aan die tot een andersluidende conclusie kunnen leiden.

Dat de humanitaire en socio-economische omstandigheden in Afghanistan precair zijn en verslechterd zijn na de machtsovername wordt niet betwist. De aangehaalde artikelen en rapporten werpen geen ander licht op de voormelde beoordeling en hiermee toont verzoeker niet alsnog aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Voorts kan verzoeker niet worden bijgetreden waar hij stelt dat de toepassing van de subsidiaire bescherming een verantwoordelijkheid van de actoren vereist maar dat deze verantwoordelijkheid niet impliceert dat deze actoren vrijwillig handelen daar artikel 15, (b), van de Kwalificatierichtlijn anders zinloos zou zijn. Het ontbreken van adequate gezondheidszorg in het land van herkomst betreft een aspect van de socio-economische situatie in dit land, waardoor de Raad meent dat de redenering van het Hof van Justitie in de arresten *M'Bodj* (C-542/13) en *M.P.* (C-353/16) naar analogie kan worden toegepast. Dit betekent dat er dus wel degelijk sprake moet zijn van een opzettelijk gedrag (handelen of nalaten) van een actor, zoals eerder uiteengezet. Verder wijst de Raad erop dat ook het EHRM in zijn rechtspraak verwijst naar een element van opzettelijkheid (EHRM 27 mei 2008 (GK), nr. 26565/05, *N./Verenigd Koninkrijk*, § 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H./Verenigd Koninkrijk*, § 89; EHRM 21 januari 2011 (GK), nr. 30696/09, *Sufi en Elmi*, § 281).

Voor zover verzoeker aanvoert dat de machtsovername door de taliban een einde heeft gemaakt aan de internationale hulp die veel Afghanen in staat stelde te overleven, wijst de Raad erop dat hieruit nog niet volgt dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De sancties en economische acties worden immers opgelegd door buitenlandse regeringen en internationale instellingen en zijn gericht tegen het talibanregime en individuele talibanleden. De sancties en economische acties viseren op zich Afghanistan noch de Afghaanse bevolking. Dit neemt niet weg dat de Afghaanse bevolking eveneens wordt getroffen door deze sancties en economische maatregelen die via een domino-effect een ernstige impact hebben op hun leefomstandigheden en socio-economische situatie. Er is echter in hoofde van de buitenlandse regeringen en de internationale instellingen geen sprake van een opzettelijk handelen of nalaten dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan tegen verzoeker. Voorts is de Raad van oordeel dat de redenen waarom internationale sancties en economische maatregelen worden getroffen tegen de taliban een onvoldoende aanknopingspunt vormen om te kunnen stellen dat het risico om bij terugkeer terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting voortvloeit uit een opzettelijk handelen of nalaten vanwege de taliban dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan dat verzoeker *in casu* persoonlijk wordt geïdiseerd. De Raad herinnert eraan dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt.

Verzoeker kan ook niet worden bijgetreden in zoverre hij in zijn verzoekschrift laat gelden dat de situatie in Afghanistan kan worden gelijkgesteld met de extreme humanitaire situatie in Somalië in 2011 en daarbij verwijst naar het arrest "*Sufi en Elmi*" van het EHRM. In tegenstelling tot de situatie in Somalië ten tijde van het arrest "*Sufi en Elmi*", is er heden in Afghanistan immers wel degelijk een *de facto* regering aanwezig, met *de facto* ministers en *de facto* functionarissen (EUAA, "*Afghanistan security situation*", augustus 2022, p. 36-43). Dat deze regering wordt geleid door de taliban doet daar geen afbreuk aan. Ook het gegeven dat de taliban de *sharia* hebben ingevoerd en geïmplementeerd in Afghanistan, net zoals *al-Shabaab* in Somalië, maakt niet dat de situatie vergelijkbaar is met deze in "*Sufi en Elmi*". Overigens is Afghanistan niet het enige land dat stelt dat de *sharia* wordt ingevoerd. Het grootste verschil is dat de huidige humanitaire crisis in Afghanistan niet het gevolg is van willekeurige oorlogsmethoden of andere geweldshandelingen, zoals dat in het arrest "*Sufi en Elmi*" wel het geval was. Ten slotte merkt de Raad op dat in het arrest "*Sufi en Elmi*" nergens wordt verwezen naar enige internationale sanctie of de gevolgen ervan. Een ander groot verschil met de situatie die in het arrest "*Sufi en Elmi*" werd besproken, is dat *al-Shabaab* internationale

hulporganisaties toegang weigerde tot de Somalische gebieden onder zijn controle. Er is in de beschikbare landeninformatie evenwel geen enkele ernstige aanwijzing die erop duidt dat de taliban heden IGO's of NGO's op systematische wijze de toegang tot Afghanistan weigeren. Integendeel is humanitaire bijstand, hetzij beperkt, blijven doorlopen, ook na de machtsovername, en hebben de taliban zelf een oproep om internationale hulp gelanceerd.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.5.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en het *National Resistance Front* en het *Afghanistan Freedom Front* en anderzijds tussen de taliban en ISKP. Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. Het lagere niveau van willekeurig geweld dat zich doorzette in 2022 werd bevestigd door een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten in 2023 en 2024. Ondanks een lichte stijging in het aantal burgerdoden in 2024, blijft de algemene veiligheidssituatie positief evolueren en zet de tendens van een daling van het geweld zich voort. De daling van het geweld heeft onder meer als gevolg dat de wegen significant veiliger worden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen. De significante daling van het aantal gewelddadigheden gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. De ontheemding die nog plaatsvindt, is bovendien het gevolg van een moeilijke economische situatie en natuurrampen of als gevolg van grensincidenten tussen *de facto* strijdkrachten en Pakistaanse strijdkrachten (zie: EUAA, "*Afghanistan Country Focus*" van november 2024, p. 59). De ontheemding ten gevolge van het conflict is vrijwel volledig gestopt.

In Afghanistan is er heden geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het land louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te

worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het voorgaande vindt steun in de “Country Guidance Afghanistan” van EUAA van mei 2024 en is, gelet op de informatie opgenomen in de “Afghanistan Country Focus” van EUAA van november 2024 nog steeds actueel.

Verzoeker verklaart afkomstig te zijn uit de provincie Kapisa. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat voor deze provincie geen reëel risico bestaat dat een burger persoonlijk wordt getroffen door willekeurig geweld, waardoor de vraag naar het al dan niet voorhanden zijn van individuele elementen die het risico op ernstige schade kunnen verhogen zich *in casu* niet stelt. Het voorgaande stemt overeen met de “Country Guidance Afghanistan” van EUAA van mei 2024.

Verzoeker brengt geen informatie bij die hierop een ander licht kan werpen. De informatie over de veiligheidsincidenten in de rapporten waaruit hij citeert, ligt in lijn met de door de commissaris-generaal gehanteerde objectieve landeninformatie, waarmee aldus rekening werd gehouden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie.

2.3.5.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad er op dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de verzoeker om internationale bescherming in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er *in casu* echter geen sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig.

2.3.7. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.8. Waar verzoeker in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig februari tweeduizend zesentwintig door:

D. DE BRUYN,

I. VERLOOY,

De griffier,

I. VERLOOY

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

toegevoegd griffier.

De voorzitter,

D. DE BRUYN